

[Aage Fogh.]

ville det dog være nærliggende, selv om de ikke forventede at få dem gennemført, at de havde præciseret, hvilke ændringer de havde ønsket.

Med hensyn til forhandlingen i udvalget blev det af det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow, men vistnok ikke af det ærede medlem hr. Vagn Bro, understreget, at man ikke havde været villig til at indhente udtalelser om lovforslaget. Det finder jeg er helt urimeligt, for i vort første møde sendte vi en ønskeseddel til den højtærede minister om, hvad vi ønskede, og begrundede det nærmere, og dér stod det som punkt 2 — således som det ærede medlem hr. Albertsen gjorde opmærksom på — at udvalget ønskede udtalelser fra menighedsrådene og, hvis det var for omstændeligt, da fra menighedsrådenes landsammenslutning. Denne udtalelse fik vi, og det var en særdeles forstandig udtalelse; den var, som man kunne forvente den, og den tog vi rimeligt hensyn til.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro ønskede udtalelser fra stiftsmenighedsrådene. Det havde vi fra flertallets side ikke ønske om, fordi vi ikke mente, det var påkrævet, men vi gav en rimelig tid, så det ærede medlem selv kunne indhente disse udtalelser. Jeg formener ikke, der er kommet nogen, så var de vel blevet læst op. Det er nok ensbetydende med, at der ikke er nogen, der har henvendt sig; det havde menighedsrådene jo ellers god tid til. Det var også en højst mærkelig fremgangsmåde, synes jeg, om vi fra udvalgets side skulle spørge alle dem, vi mistænkte for at være imod loven, om de vil sende os en henvendelse derom, og det er altså heller ikke sket. Derfor må jeg sige, at min samvittighed er i god orden, når vi gennemfører lovforslaget, som det her foreligger.

Under vore forhandlinger i udvalget og ved samråd med den højtærede minister blev det af den højtærede minister meget kraftigt understreget, at nu ville vi få en lov, der gav klare regler, og disse regler skulle overholdes. Der kunne gives dispensation i enkelte tilfælde, men kun i enkelte, og hvis det drejede sig om dispensationer på de store helligdage, kunne der kun være tale om at give dem, hvis ansøgerne var kirkelige forsamlinger. Sådan har vi

forstået ministerens udtalelse, sådan er det noteret i protokollen, og jeg håber, det er rigtigt. Dermed er vi tilfredse og kan foreslå lovforslaget gennemført uden ændringer.

O. Mathiasen: Jeg udtalte ved første behandling, at vi i mit parti ville se med velvilje på lovforslaget, og den højtærede justitsminister opfattede denne velvilje så kolossalt, at han sagde, at han var ved at revne på vigtighed over den tilslutning, han havde fået fra vor side. Desuden sagde jeg, at vi i udvalget ville give det en saglig behandling, og så ville vi tage endelig stilling, når udvalgsarbejdet var færdigt. Denne stilling har vi taget nu: vi kan stemme for lovforslaget.

Men jeg vil gerne have lov til ganske kort at nævne et par ting. Der har været snakket en hel del i udvalget om at rette henvendelse til flere kredse for at spørge, hvad man mente om lovforslaget, og jeg skal gerne indrømme, at jeg i udvalget har sagt — det er der ikke noget forkert i at fortælle her — at jeg ikke havde noget imod, at man spurgte nogle flere om, hvordan de stillede sig til det. Men for det første mente jeg nu ikke, det var særlig påkrævet, og for det andet blev det af flertallet i udvalget hævdet, at dets stilling til lovforslaget ville være uafhængig af, hvilke svar der kom fra de kredse, vi eventuelt ville rette henvendelse til, og så var der jo faktisk ingen grund til at rette disse henvendelser. Det, der er sket, må være tilstrækkeligt.

En lille ting til sidst; det er noget, som er blevet nævnt af flere ærede ordførere, og jeg nævnte det også selv ved første behandling, nemlig spørgsmålet om store bededag. Nu ved jeg nok, at det ikke har noget med denne sag at gøre, men for det første har det været fremme ved første behandling, og for det andet har det været drøftet meget i udvalget, ligesom det er blevet nævnt igen nu af flere af de ærede ordførere. Så må jeg også gøre det, for jeg synes, vi trænger til en klaring på dette punkt.

Der var i udvalget, da vi havde drøftet dette spørgsmål, absolut enighed om, at vi ville henstille, at man tog op til overvejelse at få store bededag flyttet fra foråret til efteråret — af rent praktiske, ikke mindst skolemæssige, grunde. Jeg nævnte